

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถาบันอุดมศึกษามีฐานะเป็นสถาบันทางวิชาการชั้นสูงที่มีจุดมุ่งหมายในการสร้างสรรค์ จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อนำผลแห่งความก้าวหน้านั้นมาปฏิบัติภารกิจในด้านต่าง ๆ เพื่อนำสถาบันสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งในการที่จะนำสถาบันให้บรรลุผลสำเร็จ ในทุก ๆ สถาบันนั้นมุ่งหาแนวทางในการพัฒนาเพื่อความเป็นเลิศในทุก ๆ ภารกิจ อันได้แก่ ภารกิจทางด้านการสอน การผลิตบัณฑิตและการวิจัย บริการวิชาการแก่ชุมชน และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพราะฉะนั้นความเป็นเลิศทางวิชาการที่ทุกสถาบันมุ่งไปสู่นั้นจะเป็นตัวที่ชี้ให้เห็นถึงสถานภาพของมหาวิทยาลัยว่าอยู่ในระดับใด

สำหรับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เก่าแก่แห่งหนึ่ง ได้ตระหนักถึงความสำคัญที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ได้มีการกำหนดทิศทางการพัฒนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระยะ 15 ปี (พ.ศ.2540-2554) โดยได้มีการกำหนดทิศทางการมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการในระดับนานาชาติ อันอันที่จะเป็นแหล่งวิชาการชั้นสูง ที่มีเสรีภาพในการบุกเบิก แสวงหา ค้นคว้า วิจัย และเป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการในระดับนานาชาติ นอกจากนี้ยังมุ่งที่จะเป็นมหาวิทยาลัยที่มีระบบบริหารที่มีความเป็นอิสระ คล่องตัวและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อจะได้มุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ ซึ่งเป็นหลักการที่สำคัญของการอุดมศึกษา

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี และระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี ที่เรียกว่า ระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่ง วิจิตร ศรีสอ้าน (2525) ได้ให้ความหมายของคำบัณฑิตศึกษาว่า บัณฑิตศึกษามาจากคำ "Graduate Study" ซึ่งแปลว่า "การศึกษาที่เกิดขึ้นหลังจากคนเรียนเป็นบัณฑิตแล้ว" ด้วยเหตุนี้บัณฑิตศึกษา จึงเกิดขึ้นจากการที่บุคคลมีความต้องการที่จะแสวงหาความรู้ให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งผลที่ได้รับจากการเพิ่มพูนความรู้นี้จะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพของมนุษย์และสังคมให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา จึงมีลักษณะที่มุ่ง เน้นให้ผู้เรียนมีความเชี่ยวชาญทางด้าน การค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ ในรูปแบบของการทำวิทยานิพนธ์หรือการทำวิจัย ดังที่ สุวิทย์ อารีกุล (2521) ได้กล่าวถึงลักษณะการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาไว้ว่า ปริญญาโทบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิตนั้น เป็นการเรียนเฉพาะในสาขาวิชาที่ผู้ศึกษามีความสนใจเท่านั้น เพื่อให้มีความรู้ความชำนาญใน วิชาที่เรียนนั้น ๆ อย่างแท้จริง โดยนิสิตนักศึกษาจะต้องแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ นอกจากตำราและคำสอน ในห้องเรียนแล้ว จะต้องรู้จักคิดอย่างมีหลักการ เหตุผล และทำการวิจัยเพื่อเพิ่มความรู้ในเรื่องที่ ตนสนใจใคร่จะรู้ เพื่อจะได้สามารถตอบปัญหาหรือข้อข้องใจต่าง ๆ ได้ ด้วยเหตุนี้นิสิตนักศึกษาใน ระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิตจึงต้องทำการวิจัยในรูปแบบของวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กำหนดไว้ในหลักสูตร ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ สุมณ อมรวิวัฒน์ (2525) ได้กล่าวถึงการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาว่า การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษานี้เป็นการศึกษาที่ต้องมีความชำนาญพิเศษ เป็นขบวนการของการถ่าย ปลงความคิดสืบเสาะแสวงหาวิชาการที่บริสุทธิ์และกระตุ้นคนเข้าสู่สภาวะที่เป็นเลิศในวิถีทางแห่ง บัณฑิต ผู้ที่ได้รับการศึกษาระดับนี้จะออกไปเป็นผู้เปลี่ยนแปลงสังคม เป็นนักวิชาการที่เชี่ยวชาญ เป็นนักแสวงหาข้อมูล เป็นนักคิดและนักทำและเป็นผู้ที่รู้แจ้งเห็นจริงในข้อมูลต่าง ๆ ดังนั้นจะเห็น ได้ว่าการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานั้น เป็นการจัดการศึกษาที่สูงที่สุดในการศึกษาของสถาบัน อุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่มุ่งหาความรู้ใหม่ โดยมีการบรรจุการทำวิจัยไว้ในหลักสูตร

สำหรับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษามาเป็นเวลานานแล้ว โดยมีผู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาโทบัณฑิตเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2488 และภายหลังจึงได้จัดตั้ง บัณฑิตวิทยาลัยในปี พ.ศ.2504 เพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กรกลางของมหาวิทยาลัยที่วางนโยบาย ควบคุมมาตรฐานการศึกษาบัณฑิตศึกษาของทุกคณะ สำหรับบัณฑิตศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์นั้น เปิดสอน หลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวเป็นสาขาแรก เมื่อปีการศึกษา 2504 ต่อจากนั้นได้ขยายงานทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยการเปิดสอน หลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิตเพิ่มขึ้นอีกหลายสาขาวิชา (รัตติกร ทิมเจริญ, 2531) สำหรับ วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต (คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย, 2537) เน้นความสำคัญของการพัฒนาผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและความเชี่ยวชาญ ในการวิจัย เพื่อให้สามารถประมวลความรู้และบุกเบิกแสวงหาแนวคิดใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อ ความก้าวหน้าทางวิชาการและการสนองความต้องการของสังคม โดยให้มีการทำวิทยานิพนธ์ซึ่ง เป็นส่วนสำคัญมากส่วนหนึ่งของหลักสูตร ทั้งนี้ เพื่อเผยแพร่ให้การวิจัยมีคุณภาพ ได้นำไปใช้ประโยชน์

ได้อย่างกว้างขวางขึ้น ขณะเดียวกันเป็นการส่งเสริมให้มีการพัฒนาคุณภาพของการวิจัยอยู่เสมอ ปัจจุบัน (2538) มีหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตรวม 20 สาขาวิชา และมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาตั้งแต่เริ่มเปิดสอน ดังนี้คือ

ภาควิชา	สาขาวิชา	ปีที่เปิดสอน (พ.ศ.)	จำนวนบัณฑิต ตั้งแต่เปิดสอน ถึงปีการศึกษา 2537 (คน)
สารัตถศึกษา	พื้นฐานการศึกษา	2504	173
	วิจัยการศึกษา	2504	301
ประถมศึกษา	สถิติการศึกษา	2513	197
	การวัดและประเมินผลการศึกษา	2516	244
	*การศึกษานอกระบบโรงเรียน	2524	21
	ประถมศึกษา	2512	724
	การศึกษาปฐมวัย	2528	62
มัธยมศึกษา	การสอนภาษาไทย	2507	273
	การสอนภาษาอังกฤษ	2507	204
	การสอนสังคมศึกษา	2513	240
	การศึกษาคณิตศาสตร์	2516	163
พลศึกษา	การศึกษาวิทยาศาสตร์	2516	262
	พลศึกษา	2511	575
	สุขศึกษา	2526	163
บริหารการศึกษา	บริหารการศึกษา	2507	1,118
	นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร	2514	524
จิตวิทยา	จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว**	2504	309
	จิตวิทยาการศึกษา	2526	124

ภาควิชา	สาขาวิชา	ปีที่เปิดสอน (พ.ศ.)	จำนวนบัณฑิต ตั้งแต่เปิดสอน ถึงปีการศึกษา 2537 (คน)
โสตทัศนศึกษา	โสตทัศนศึกษา	2507	568
พยาบาลศึกษา***	การบริหารการพยาบาล	2516	238
ศิลปศึกษา	ศิลปศึกษา	2528	82
อุดมศึกษา	อุดมศึกษา	2521	255
การศึกษานอกโรงเรียน	การศึกษานอกระบบโรงเรียน	2529	117
รวม			6,946

* เดิมเป็นสาขาหนึ่งของภาควิชาวิจัยการศึกษา เมื่อปี พ.ศ.2529 ได้แยกตั้งเป็นภาควิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน

** เดิมปีพ.ศ.2504-2525 ชื่อสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ต่อมาปีพ.ศ.2526 เปลี่ยนเป็นสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

*** เดิมอยู่ในสังกัดคณะครุศาสตร์ ต่อมาปี พ.ศ.2533 ได้แยกตั้งเป็นคณะพยาบาลศาสตร์

แหล่งที่มา : งานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะครุศาสตร์นั้นเป็นคณะที่มีโปรแกรมการศึกษาที่หลากหลายเป็นการจำลองมหาวิทยาลัยย่อย ๆ มหาวิทยาลัยหนึ่ง ประกอบด้วยคณะครุศาสตร์นั้นในแต่ละปีจะมีผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเป็นจำนวนมากที่สุดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นผู้สำเร็จการศึกษาโปรแกรมการทําวิทยานิพนธ์จำนวนมาก จึงทำให้คณะครุศาสตร์มีงานวิจัยที่เป็นผลงานของนิสิตเป็นจำนวนมากและหลากหลายสาขาวิชามากที่สุด

สำหรับวิทยานิพนธ์ที่ถือได้ว่ามีคุณภาพนั้นจะได้รับการประเมินผลคุณภาพวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก (Very Good) ซึ่งถือเป็นการประเมินในระดับสูงสุด ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย พ.ศ.2534 ซึ่งจัดแบ่งระดับของการประเมินผลวิทยานิพนธ์ไว้เป็นดีมาก ดี ผ่าน และตก (บัณฑิตวิทยาลัย, 2534) โดยการประเมินผลวิทยานิพนธ์ว่าให้อยู่ในระดับใดนั้น ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และเกณฑ์ของภาควิชา นั้น ๆ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามภาควิชา สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ จะทำการศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2532 - 2536 เพราะจากการศึกษาความเป็นไปได้ของการทําวิทยานิพนธ์พบว่า ข้อมูลที่มีอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์นั้นสามารถศึกษาย้อนหลังได้เพียง 5 ปี และกรอบกับความเป็นไปได้ที่ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถที่จะย้อนกลับไประลึกถึงวิธีการทําวิทยานิพนธ์ได้ ซึ่งในช่วงดังกล่าวมีผู้สำเร็จการศึกษาโดยการทําวิทยานิพนธ์ จำนวน 1,492 คน โดยได้รับการประเมินคุณภาพวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับต่าง ๆ ดังนี้

ดีมาก (Very Good)	ดี (Good)	ผ่าน (Pass)	รวม (Total)
179 คน (12 %)	1,105 คน (74.06 %)	208 คน (13.94 %)	1,492 คน (100 %)

แหล่งที่มา : งานนโยบายและแผน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเห็นว่าคุณภาพของวิทยานิพนธ์นั้นเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะเป็นการเผยแพร่การวิจัยที่มีคุณภาพเพื่อนำไปใช้ประกอบการสอนอย่างแท้จริง และวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพนั้นจะต้องได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก

ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งหมายถึงวิทยานิพนธ์เล่มนั้นต้องเป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการยอมรับจากภาควิชา นั้น ๆ หรือมีลักษณะที่เด่นเฉพาะจนได้รับการประเมินผลคุณภาพวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงกลยุทธ์ในการทำวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินผลในระดับดังกล่าว เนื่องจากไม่สามารถหาอ่านได้จากเอกสาร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางและแบบอย่างที่ดีในการทำวิจัยสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษา และเพื่อให้ได้มาซึ่งคุณภาพของวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากของนิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นต่อ ๆ ไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพและลักษณะของวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับดีมาก
2. ศึกษากลยุทธ์ของการทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับดีมาก
3. นำเสนอภาพรวมของกลยุทธ์การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตระดับดีมาก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาและวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการประเมินผลคุณภาพวิทยานิพนธ์ระดับดีมาก ในระหว่างปีการศึกษา 2532 ถึง ปีการศึกษา 2536

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สภาพและลักษณะของวิทยานิพนธ์ หมายถึง ส่วนประกอบต่าง ๆ ที่รวมแล้วเป็นวิทยานิพนธ์ที่ถูกต้องตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย ได้แก่ ประเภทของเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ประเภทของวิธีวิจัย ประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประเภทของสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลยุทธ์ หมายถึง การจัดระบบ วิธีการ เทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้สำเร็จการศึกษาได้นำมาใช้ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ของตนนั้นบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ครุศาสตรมหาบัณฑิต หมายถึง บุคคลที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททางครุศาสตร์ จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์ระดับดีมาก หมายถึง งานวิจัยที่เป็นส่วนของการศึกษา เพื่อรับปริญญาตามหลักสูตร ที่ได้รับการประเมินในระดับดีมาก ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

ภาพรวม หมายถึง บูรณาการของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 และข้อที่ 2 เข้าด้วยกัน โดยสรุปงานประเด็นที่มีความสำคัญ เช่น มีความถี่สูงสุด เป็นต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางและสร้างเสริมแรงจูงใจให้นิสิตปัจจุบันสามารถทำวิทยานิพนธ์ระดับดีมากเพิ่มขึ้น
2. ให้สามารถมองเห็นภาพรวมของวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินผลอยู่ในระดับดีมาก
3. เพื่อเป็นการเผยแพร่งานวิจัยของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการประเมินผลคุณภาพวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ผู้วิจัยได้แบ่งประชากรที่ใช้ในการวิจัย ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคคลและ

กลุ่มเอกสาร

1.1.1 กลุ่มบุคคล ได้แก่ หัวหน้าภาควิชา 12 ท่าน คือ

1. หัวหน้าภาควิชาสารัตถศึกษา
2. หัวหน้าภาควิชาวิจัยการศึกษา
3. หัวหน้าภาควิชาประถมศึกษา

4. หัวหน้าภาควิชามัธยมศึกษา
5. หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา
6. หัวหน้าภาควิชาบริหารการศึกษา
7. หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา
8. หัวหน้าภาควิชาสัตตศนศึกษา
9. หัวหน้าภาควิชาพยาบาลศึกษา
10. หัวหน้าภาควิชาศิลปศึกษา
11. หัวหน้าภาควิชาอุดมศึกษา
12. หัวหน้าภาควิชาการศึกษานอกโรงเรียน

1.1.2 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีนิสิตในความดูแลได้รับการประเมินผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากในช่วงปีการศึกษา 2532 ถึงปีการศึกษา 2536 จำนวน 70 ท่าน

1.1.3 ผู้สำเร็จการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ในช่วงปีการศึกษา 2532 ถึงปีการศึกษา 2536 จำนวน 179 คน

1.1.4 กลุ่มเอกสาร ได้แก่

(1) วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการประเมินผลวิทยานิพนธ์ระดับดีมากในช่วงปีการศึกษา 2532 ถึงปีการศึกษา 2536 จำนวน 179 เรื่อง

(2) รายงานระเบียบประวัติเกี่ยวกับผู้สำเร็จการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตในช่วงปีการศึกษา 2532 ถึงปีการศึกษา 2536 จากงานนโยบายและแผนบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 179 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.2.1 หัวหน้าภาควิชา ใช้ประชากรทั้งหมด 12 ท่าน

1.2.2 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่มีนิสิตในความดูแลที่ได้รับการประเมินผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก โดยสุ่มตัวอย่างร้อยละ 25 ของยอดรวมของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีนิสิตในความดูแลได้รับการประเมินผลในระดับดีมากในแต่ละภาควิชา โดยเรียงลำดับความสำคัญจากจำนวนนิสิตที่อยู่ในความดูแลของอาจารย์ท่านนั้นที่ได้รับการประเมินผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก จากจำนวนมากไปสู่น้อย ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 19 ท่าน

1.2.3 ผู้สำเร็จการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต โดยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 25 ของยอดรวมที่นิสิตได้รับการประเมินผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากในแต่ละภาควิชา ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 46 คน

1.2.4 วิทยานิพนธ์ศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้รับการประเมินผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากในปีการศึกษา 2532-2536 ซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินผลในระดับดีมากในแต่ละภาควิชา ตามกลุ่มตัวอย่างผู้สำเร็จการศึกษาที่ได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก จำนวน 46 เรื่อง

2. เครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท คือ

1. แบบบันทึกข้อมูล ซึ่งจะบันทึกข้อมูล ดังนี้คือ

- 1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์
- 1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้สำเร็จการศึกษา
- 1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา

2. แบบสัมภาษณ์หัวหน้าภาควิชา จะสัมภาษณ์เกี่ยวกับเกณฑ์ในการประเมินผลวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก ลักษณะของวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก กลยุทธ์ในการทำวิทยานิพนธ์ที่ทำให้ได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก วิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ที่ทำให้ได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก และข้อเสนอแนะอื่น ๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ให้ได้รับการประเมินในระดับดีมาก

3. แบบสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จะสัมภาษณ์เกี่ยวกับคุณลักษณะของนิสิตที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ให้ได้รับการประเมินในระดับดีมาก ลักษณะของวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก การจัดสรรเวลาให้นิสิตเข้ารับคำปรึกษาวิทยานิพนธ์ การปฏิบัติตนของนิสิตในความควบคุมในเรื่องการจัดสรรเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ การวางแผนการทำวิทยานิพนธ์ การค้นคว้ารวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนวิทยานิพนธ์และข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์ให้ได้รับการประเมินในระดับดีมาก

4. แบบสัมภาษณ์ผู้สำเร็จการศึกษา จะสัมภาษณ์เกี่ยวกับลักษณะของวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากนั้นเป็นอย่างไร วิทยานิพนธ์ของนิสิตมีจุดเด่นใดจึงทำให้ได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก องค์ประกอบที่คิดว่าทำให้วิทยานิพนธ์ได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก วิธีการวางแผนงานโดยรวมของการวิจัย การวางแผนและดำเนินการในแต่ละขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ เช่น การหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ การหาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การนำเสนอต่อที่

ประชุม (กรรมการ บ.18) การสร้างเครื่องมือ การเก็บข้อมูล การเสนอข้อมูล การวิเคราะห์ การอภิปรายผล การเขียนรายงานสรุป การเตรียมตัวและการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ วิธีการบริหารเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ วิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ในแต่ละบท ปัญหาและอุปสรรคในการทำวิทยานิพนธ์ และกลยุทธ์ในการทำวิทยานิพนธ์ที่ทำให้ได้รับการประเมินผลในระดับดีมาก

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยเก็บข้อมูลในชั้นปฐมนูฏิจจากหัวหน้าภาควิชา อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ส่วนข้อมูลในชั้นทุติยภูมิจัดเก็บข้อมูลจากแบบบันทึกข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาและความถี่ ทั้งแบบบันทึกข้อมูล แบบสัมภาษณ์หัวหน้าภาควิชา แบบสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา และแบบสัมภาษณ์ผู้สำเร็จการศึกษา

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งลำดับขั้นตอนการเสนอข้อมูลดังนี้

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วยความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ วิธีดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยกรอบแนวคิดในการวิจัย การศึกษานระดับบัณฑิตศึกษา ความหมายของการวิจัยทางการศึกษา องค์ประกอบที่มีผลต่อความสำเร็จงานการทำวิทยานิพนธ์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ